

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

DE LA TERRA CATALANA
A LA ESCALA

Fot. J. Esquirol

Empalant la barca.

CRONICA

EN Música, més qu' en cap altra de las Bellas Arts, la primera impressió no es sempre la definitiva, ni tant sols la més segura. Obras que afalagan l'orella desde 'l primer moment, al poch temps s'ouhen ab la major indiferencia, ó deixan de oirse y s' olvidan prompte: en contraposició n' hi ha algunas altres que troban l' entrada difícil, pero que quan son dintre de l' ànima s' hi entronisan com á soberanas. Wagner podria, en aquest últim concepte, parlar de las sevas fillas: totas han venut... totas son reynas.

El nostre Morera, músich de gran potencia, molt personal y rebech á guanyar un aplauso fácil á costa de una transigencia, no sé si arribará á conseguir lo que 'l geni de Bayreuth, aquí, en aquesta Fenicia nostra ab certas pretensions de culta, ahont tot lo que se surt del ambient vital de la vulgaritat innata, s' ofega ó 's mustiga. No es que pugui queixarse del éxit sorollós que obtingué la nit del dissapte ab la seva ópera *Emporium*... Pero ¿durarán aquells aplaudiments que feyan retronar la gran sala obligant á alsarse 'l teló de boca infinitat de vegadas, al final de tots els actes? ¿Era ben sincer aquell entusiasme? ¿Foren ben compresas totas las bellesas de la partitura? Empentada per un éxit tan falaguer, tan brillant ¿volará *Emporium* desde l' escenari del Liceo, fins als primers teatros del mon ahont se rendeix culte al art musical serio, inspirat, tractat segons els cánons de la moderna ciencia harmónica?

Vels'hi aquí un seguit de preguntas, á las quals sols el temps se pot encarregar de respóndrehi.

Si en lloch de haver nascut á Espanya, país poch propici á l' exportació tant de productes industrials, com de creacions artísticas, *Emporium* hagués vist la llum á Alemania, y millor encare á Italia, la terra clássica dels editors alets, que saben obrir camí y fer caminar ab brillo fins á las óperas més coixas, ja no tindriam aquests duptes respecte á la creació del nostre benvolgut paísá. Poch els costaria de ferli pendre 'l vol, tenint com té unas alas tan fortas y un alé tan robust... No 'ls hi caldria sino la convicció de que havia de pagals'hi ab escreix el treball d' impulsarla..

Pero si no 's mou de Barcelona, ja contarém quantas vegadas se posa en escena, y quant temps tardarán á cansarse de anarla á sentir els que per admiració sincera, per carinyo al autor, per *snobisme* ó per *chauvinisme* varen, la primera nit, crearli un éxit tan extraordinari.

Per fortuna, tant si dura, com si no, la creació de 'n Morera será sempre lo qu' es: la revelació de una gran personalitat musical, alguna cosa que honrant al autor, honra á la nostra terra.

*
* *

No tinch cap inconvenient en consignarho aixís, obehint á una primera impressió y encare incompleta, com incompleta ha de ser forzosament la que 'n formá la inmensa majoria del públich, la nit del dissapte.

Ara 'm dol—ho confesso—no haver assistit á la sessió de la *Wagneriana* en que l' obra sigué ampliament explicada. Aquest estudi preparatori m' hauria habilitat pera ficarme desde la primera nit dintre del treball del músich. Jo 'm refiava bonament de la segona representació que havia de donarse 'l diumenje, pera perfeccionar la primera impressió rebuda; pero 'l bárbaro Nethú va posarse malalt, y la segona representació fou aplançada pel di-jous, y ja no hi arribo á temps.

¡Malehida contrarietat! Casi m' arrepenteixo de haver observat fins ara la costum de no assistir á la lectura, ni al ensaig general de cap obra escénica, engelosit de reservarme íntegra la pura fruició de la sorpresa. Si m' ho haguessin dit que l' Angioletti havia d' enmalaltir la nit del diumenje, ja ho crech que hi hauria anat á la *Wagneriana* á prepararme, corresponent per altra part á la finesa que guarda sempre ab mí aquella benemérita y cultíssima Associació

Pero ja que la cosa no té remey, no 'm queda més recurs que resignarme y consignar ab tota llealtat la convicció que tinch de qu' en la creació de 'n Morera hi ha més, pero molt més de lo que s' hi pot veure y trobar en una sola audició.

El llibre de 'n Marquina es l' obra de un poeta, que concebeix un simbolisme y sab exhornarlo ab totas las galas de una fantasía rica y brillant; pero que tal vegada no ha tingut prou en compte las exigencias del teatro. Es una gran idea la de oposar dos civilisacions, l' una ruda y feréstega y l' altra refinada; l' una que invadeix una terra hermosa en la qual ha de trobar la seva transformació, y l' altra que 's retira serena, segura de que un día tornarà á cantar la bellesa eterna, connaturalisada ab las mateixas hordas que l' encalsan y l' espeleixen. Pero es més idea poemática que operística, perque las breus proporcions de un drama lírich no consenten son necessari desenrotllament, y las limitadas dimensions del escenari no comportan la presentació dels quadros grandiosos que l' assumpto exigeix. La plástica ofega la poesia.

Y aixó precisament es lo que veyá dissapte, passejant els ulls del llibre al escenari, ahont tot se 'm apareixia mesquí y migrat. No hi trobava 'l compte. Com tampoch li trobava en els versos durs y repelosos de la traducció italiana—y consti que no faig cárrechs al traductor, impossibilitat de fer miracles.—Y no li trobava tampoch en la falta de seguretat de alguns dels intérpretes, que s' hauria jurat que no sentian l' obra, ni la comprenian.

Y ab tot y aquestas deficiencias, la música de 'n Morera s' imposava, per sa serietat, per son brío, per sa valentia, per la decissió y la seguretat dels ritmes, tots ells apropiats á las situacions; per un acentuat colorit, en algunas escenas genuinament catalanesch; per sa sobrietat desdenyosa de martingalas y aplausos, y sobre tot, per son admirable treball d' orquestació fet á la moderna, sense extravagancias ni estranyesas y ab un domini soberá de la técnica.

Crech no equivocarme al afirmar que l' orquesta es el protagonista d' *Emporium*.

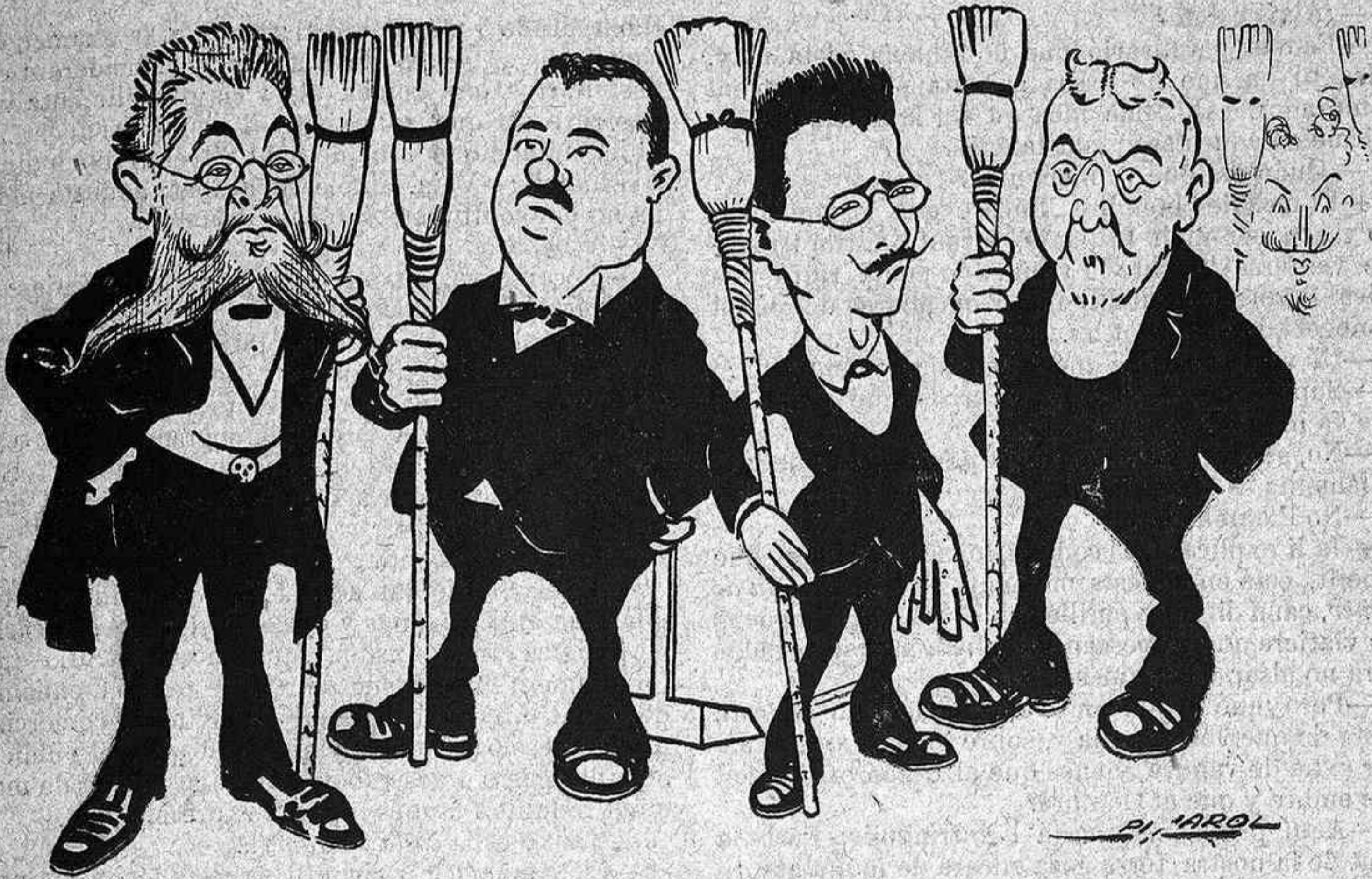
La *Veu de Catalunya* ens ha donat, encare que abocetada, la solució del grandios geroglífich Gaudí. «Un dels seus admiradors ha regirat les carteres del gran arquitecte, pera fer ab els datos gráfichs trobats dispersos per allí, aquest lleuger cróquis de lo que será el *prodigiós* temple, una vegada acabat.» Aquestas textuales paraulas van continuadas al peu del cróquis qu' es, en efecte, una cosa *espatarrant*.

Tant es aixís, que lo que va construït fins ara, l' absis y la porta del Naixement, no es més que una insignificancia embeguda en la inmensa mole de pedra. La construcció exigirá, á seguir la marxa actual, no sigles, sino milenaris. Si en Gaudí pot veure acabada la seva obra, haurá fet alguna cosa més que un temple: haurá lograt, en punt á longevitat, deixar enrera al bíblich Mathussalém.

Y que vagin dihent després qu' en aquests temps de impietat no 's veuhen miracles.

Desgraciadament, molt me temo que un edifici

REGIDORS NETS

Vaja, senyors, prou *parlar* de netejar, que, parlant, l' higiene no guanya res. ¿Quin dia s' hi posan?

tan colossal no arribará á terme, per las rahóns qu' exposa el Sr. Pijoan en un sentit article sobre 'l palau episcopal de Astorga, obra del mateix senyor Gaudí. Mentres visqué 'l bisbe Grau s' hi treballá; pero desde que morí no s' hi ha tornat á fer res. «El palau de Astorga, — diu el Sr. Pijoan, — es una ruina *inacabada*, com tantes n' hi ha al món y que les gents, ab el temps, anirán á visitar, com van á veure 'l temple de Segesta, que may va arribar á cobrirse, y que té encare per estriar els frisos de les columnes.»

Molt fácil que siga aquesta també la sort reservada al temple de la Sagrada Familia. Concepcions hi ha tan colossalment monstruosas, que per forsa han de morir dintre del ventre de la seva mare.

Si l' obra del Sr. Gaudí no s' acaba, sempre tindrem el consol de possehir la montanya de Montserrat, en la qual sembla haverse anat á inspirar el *gran* arquitecte. Es, en efecte, el projecte un trasunte de aquella típica montanya, ab un caball-bernat per cimbori, rodejat de una serie de caballs-bernats més disminuïts y en degradació; el caball-bernat ab tota la familia... Y á poca distancia, sobre la porta principal de ingrés, un' altra familia de caballs-bernats que deuen formar la parentela del primer. El caball-bernat pare ha de medir 150 metres de altura, si no menteix l' escala. Ab 50 metres més tindria l' alsada de la montanya de Montjuich.

¡Ay, Senyor, y tant poch que costa ferse proclamar geni dibuixant aquestas *grandiositats* sobre un full de paper!

La mort del simpátich escribá Sr. Bosch, me porta á la memoria una anécdota curiosa del general Prim.

Tenia l' invicte general una qualitat entre moltas altres de las que tant el distingían, y era la de ser un bon amich dels seus amichs, fins al punt de passar, pera complaure'ls, per damunt de tot.

S' havia tret á concurs una escribania de Barcelona, y 'l general adquirí 'l compromís de concedirla

al Sr. Bosch. Demaná la llista que s' havia fet, per ordre de mérits, y tocant ab el dit el nom del seu recomanat, digué:

—Ha de ser aquest.

—Pero general,—li observá 'l ministre del ram,— repari que precisament es l' últim de la llista.

—Ah, sí! Donchs vegi: ara es el número hù. Y al dir aquestas paraulas cap-girá 'l paper.

P. DEL O.

PLANYENSA

Cerco pedras per fé un marge
y las cerco entre las runas
que 'ls esbarzers y las euras,
en cópula dissoluta,
ombrejan de verdor fosca,
en sa dermis quasi bruna.
Una brancada macissa
rotllava una pedra adusta
y era s' adhesió tan forta
que la branca se la enduya.
No he volgut desenllassarla,
per mí que visquin ben juntas;
iquí sab si es tot inconsciencia
l' abrás de l' eura y las runas!

J. COSTA POMÉS.

LA COSTA DE JANER

(ENTRE UN PETIT COMERCIANT Y JO)

—¿Qué tal? ¿Cóm marxa aquest negoci?

—¡Malíssimament! Tan malíssimament, que 'l día menos pensat tanco la botiga y me 'n vaig á Algeciras á veure si algún diplomátich extranger me pren per secretari.

—¿Aixís estém?

—Es una paralisació que no l' havia vista may. Días hi ha que no passa aquesta porta ni un sol comprador. ¡Ah! Mala idea va ser la meva, d' establir-me en aquestes circumstancies.

—¿Quán era que va inaugurar?

—El mes de Setembre. Encare que 'ls comensos no varen ser molt brillants, durant l' últim trimestre va ferse la viu viu y un se 'n podia riure una mica. Pero entrar al any nou y encallarse de repent el negoci, ha sigut tot hu.

—¿Y vosté no sab á qué 's deu aquest fenómeno?

—Suposo que 's deurá á la crisis que pas á pas ens va invadint...

—No, senyor. La causa de la paralisació que vosté lamenta es el calendari.

—No l' entench...

—Ja li explicaré. El comer, lo mateix el gran que 'l petit, está en aquests moments pujant la *costa de Janer*, camí difícil y perillós en el qual no son poch els viatjers que tropessan y cauhen, moltes vegadas pera no alsarse may més.

—Pero ¿qué té que veure el calendari ab aquesta costa de que vosté parla y, sobre tot, per qué al Janer s' ha de vendre menos que al Desembre, que al Novembre y que al Octubre?

—Aquí precisament está l' intríngulis. Entre la gent de la nostra terra gosa encare de molta autoritat aquella antigua máxima que diu: *Any nou, vida nova*. Quan el Desembre está á punt d' acabarse, to-

thom, desde 'l més pobre al més rich, fa examen de conciencia y balans de butxaca, y considerant els despilfarros que comet, els vicis que alimenta y 'l desordre ab que administra 'l seu pressupost, no hi ha ciudadá que 'l día de Sant Silvestre no 's digui á sí mateix:—Vaja, aixó s' ha acabat; aquesta marxa no pot continuar. *Any nou, vida nova*.

—Y bé...

—Y comensa, en efecte, á pegar estisoradas en els seus gastos. ¿Anava al café dugas vegadas al día? Hi anirá al vespre, y prou. ¿Pujava al tranvía, hi hagués ó no hi hagués motiu? Com no sigui en cas de molta necessitat, á *pata sempre*. ¿Solía anar al teatro sovint? Cada vuyt días, y gracias. ¿Fumava sis pursos diariament? Passará ab un ó dos. ¿Tenía la costum de comprar aixó y alló y alló altre? A deixarho corre s' ha dit.

—Ja vaig entenent...

—¡Es clar! Adoptat aquest plan per vint, trenta, quaranta mil personas y comensant totas á posarlo en práctica el mateix día, ¿qué succeheix? Lo que forsosament ha de succehir. Que desde l' endemá de Cap d' Any s' observa en el moviment comercial una depressió tremenda y que tot lo que pel públich significa gasto ó desembols immediat queda de moment reduhit á la més mínima expressió.

—Y aixó es la *costa de Janer*...

—Exactament. En virtut d' aquesta tácita conjura dels consumidors, el negoci 's para y sóls aplicant molt l' oído se pot arribar á sentir el trinch d' una

OBSERVATORI METEOROLÓGICH BARCELONÍ

Cel molt negre.—Plouhen denuncias.

GENT DE CASA

EDUARD MARQUINA

Autor del llibre de la òpera EMPORIUM.

pesseta. La *costa* es violenta, dura, aspra, y, pujant la, l'empressari contempla el teatro buyt, el cafeter veu el saló desert, el tranvía corre sense passatgers, las botigas se quedan sense compradors, ningú ven, ningú fa res, el comer s sembla una cosa morta...

—¿No més ho sembla?

—No més. Y si aixís com vosté es botiguer novell estés curtit en aquestas lluytas y fos práctic en aquestas *costas*, aixó ja no ho preguntaría. Perque hi ha que conéixer á la nostra gent y estar penetrat de lo que valen las sevas energías. Els bons propòsits aquí duran poch. El decidit ciudadá que 'l día de Cap d' Any resol abandonar els puros y fumar no més cigarrets, á mitjos de mes torna ja á passejarse ab el gran purás á la boca, alegant que per una miseria no val la pena de privarse de un gust y que fet y fet tan pobre será d' una manera com d' un' altra. Y avuy del exércit dels economisadors ne deserta un, demá 'n desertan dos, un altre día 'n fujen mitja dotzena; el recort del *Any nou, vida nova* 's va esborrant; l' hábit, la costúm adquirida pugna pera recobrar 'l seu imperi, y acabat el Janer...

S' ha acabat la *costa*?..

—Sí, senyor! S' ha acabat la *costa*, y 's torna á la normalitat de la planuria, ab els seus tranvías plens, els seus teatros animats, las sevas botigas alegradas ab la presencia dels compradors... y vosté convensut de que la vida no es altra cosa que una inmensa cinia ab els seus catúfuls que baixan y 'ls seus catúfuls que pujan y en la qual s' han de pendre las cosas y las *costas* com venen sense donals'hi més importancia de la que en realitat els correspon...

—¡Ay! Las sevas filosofías m' han reforstat l' esperit. ¡Mercuri l' escoltil!

—¡Amén!

A. MARCH

 Qüento nou

«Vels-hi-aquí que una vegada...»
era un ximple afortunat,
que 'ls negocis qu' empenya
li sortían tots com cal,
y 's va fé una fortunassa
difícil de ponderar.

Peró aixó no té cap mérit,
perque és cosa natural
que ab sort ó poca vergonya
un á rich pugá arribar.

El tipo á que 'm refereixo
era tossut; quan al cap
ell se ficava una cosa
la volía realisar
mal que sigues impossible,

ELS NOUS

—¿Qué haces aquí, Bermúdez?

—Pues mira, espero.

—Pero ¿qué esperas?

—Que acabe el mes, para cobrar

y ¿saben qué va pensar?
¡Alcansá 'l sol en plé día!
¡Vés quina barbaritat!!

Molts que 'l van sentí explicarse
se 'n van riure y 'l carcamal
els va dir:— Demá á la plassa,
enfront de la iglesia gran,
veurán com emprench el viatge
per' aná el sol á buscar.

— ¡Ché! Em pareix que no l' alcanses;

(li va dir un valenciá
que molt apropet tenia).

— Demasiáu quieres, Colás;

(hi va agregar un gallego).

Fins li digué un catalá:

— Gutierras, no t' emboliquis.

Peró ¡cá! ell á l'endemá,
á l' hora ja convinguda,

va enfilarse al campanar
de la iglesia, y ab dos alas
qu' ell mateix se va inventar
fetas de draps y guinyapos,
desde 'l campaná al espay
va llensarse, mes baixava
quan ell se creya pujar,
anant á caure á la plassa
reventat, sense dir ni ¡ay!

Aquest quènto té semblansa
ab lo que ara está passant
de voler que l' us se privi
dels idiomas regionals.

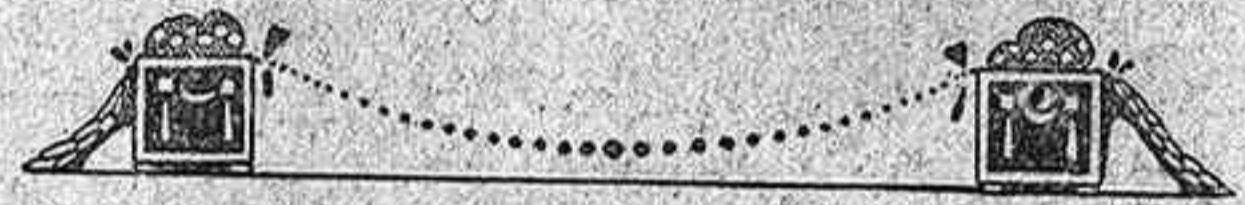
Molt será que 'l qui s' empenya
en tirar tal cosa avant,
no caygui al creure enlayrarse
y quedi al fí reventat.

LLEÓ VILA Y HUGUET

AL CARRER DE FERNANDO

— ¡Ayay!... ¿No hi havia una farmacia?
— Sí, pero més val aquí que á ca'l apotecari.

CARRERA PROFITOSA

ESCENA PRIMERA

Dr. Pendejo, Dr. Badajo y Dr. Cartujo. (Tribunal de Llicenciatura).— En Sinforiá Vidreras (alumne).

Dr. Pendejo (ab solemnitat).— En nombre de S. M. el Rey, que Dios guarde, y en uso de las atribuciones concedidas á este Tribunal por la legislación vigente, os nombramos Médico-Cirujano, pudiendo ejercer libremente vuestra profesión en todo el territorio de España y sus posiciones.

(Ab afectació).— El tribunal siente inmensa satisfacción al felicitaros. Los que hasta hoy han sido vuestros profesores y amigos, desde hoy se complacen en teneros por compañero. (Allargantli la má y encaixant).— Mi enhorabuena.

Sinforiá (emocionat).— ¡Gracias!

Dr. Badajo.— Reitero mi parabien.

Sinforiá.— Muchas gracias.

Dr. Cartujo.— Lo mismo digo. Felicidades.

Sinforiá.— Muchísimas gracias.

ESCENA II

Sinforiá (llegint una carta).

.....hem quedat enterats ab molta satisfacció, ja que ton últim sobresaliente, el de la Llicenciatura, vé á coronar els que has obtingut en las vintivuyt assignaturas de la facultat. Ens complauría vinguessis á Malpás una temporada pera descansar de la fatiga intelectual que segurament deus sufrir després de tos darrers estudis. Si no pots donarnos aqueix gust perque la feyna t' ho privi, á primers del mes entrant baixará l' hereu pera ferte entrega d' alguns cabals qu' hem pogut arreplegar á ff de que t' estableixis.....

ESCENA III

Sinforiá y un agent del Registre Civil.

Agent.— La papeleta de defunció no es válida.

Sinforiá.— ¿Per qué? Jo he visitat al difunt y declaro...

A.— Sí, pero vosté no es metje.

S.— ¿Qué dñu? ¿Que no soch metje? Y aixó ¿qu' es? (Ensenyant el certificat de la llicenciatura).

A.— Aixó no val res. Li falta 'l títul. Y pensi, que sense comprar el títul, no sols no pot exercir, sino que s' exposa á una denuncia á la justicia. Tot lo demás son papiers mullats. Paguí 'ls cent cinquanta duros y pico dels pergami, y deixiu corre.

S.— ¿Y els estudis?

A.— El títul, el títul es lo que importa.

ESCENA IV

Sinforiá y el Sub-delegat de Medicina.

Sub-delegat.— No puch cursar aquesta certificació, perque vosté no s' ha posat en regla.

Sinforiá.— ¿Es dir que 'ls meus certificats no valen?

BARCELONA EN GUARDIA

—Sí, senyors, aquí m' estich;
veyám cóm se portarán:

si ho fan bé, hi haurá llorer;
si ho fan malament... ¡pám, páml

Subd.—No senyor. Per mí tant val que certifiqui vos-
té la bogeria d' un pacient com que la certifiqui 'l muni-
cipal de la cantonada vehina.

Sinf.—Soch competent: no en vá tinch els estudis y el
títul de metje.

Subd.—Igual que si no 'ls tingués; mentres no haja re-
gistrat el títul á la meva subdelegació, que es la del dis-
tricté, de res li valen.

ESCENA V

Sinforiá y un empleat d' Hisenda.

Sinf.—¿Veu?... L' aprobació de la carrera,... el títul,...
registre de la Sub-delegació,... tot está conforme.

L' empleat.—Jo no dupto pas de la seva suficiencia; jo
l' únich que li dich es que ab aixó no 'n te prou per
exercir.

Sinf.—¿Qué 'm falta?

L' empleat.—La patent, el tribut al Estat, la contribu-
ció. Sense patent no está en situació legal.

ESCENA VI

Sinforiá y un metje colegiat.

Sinf.—¡Aixó es una infamia! He visitat no més que
quatre parents y mitja dotzena de pobres, total res: ni
pel menjar d' una senmana. Donchs bé, ara m clavan pa-
tent de quinta en lloch de séptima, qu' es la que'm pertoca.

Metje.—¿Qu' es del Col·legi de metjes, vosté?

Sinf.—No. ¿Qu' es obligatori?

Metje.—Tant com obligatori, no; pero ara 'n pateix la
conseqüencia. Creguim á mí, fiquishi. Val més que pagui
deu ralets cada mes que no pas que l' escorxin una vega-
da á l' any.

ESCENA VII

Sinforiá y un amich.

L' amich.—¿Deixas definitivament la professió? ¡Quína
llástima! Un xicot com tú, ab una carrera tan lluhida, ab
un pervindre espléndit, ab un...

Sinf.—Ja pots tornarho á dir. Pero, noy, no es or tot
lo que llú. No tinch empenyos, no tinch relacions, no
tinch costats ni apoyo.

L' amich.—¡Quína llástima! jo provaria...

S.—Ho he probat tot. He passat deu anys consumint-
me y badallant de gana. M' he anunciat decorosament;
ningú ha vingut á buscarme. A ciutat las Clínicas gra-
tuitas y Dispensaris públichs s' ho menjan tot.

A.—Potser si anessis á Caldas, á la Puda, ó á algún es-
tabliment de banys.

S.—Has de tenir un títul especial, el de Metje de bal-
nearis. Y has de fer oposicions.

A.—¿Y al exércit?

S.—Has d' anar á Madrit y fer oposicions.

A.—¿Y á la Marina de guerra?

S.—També has d' anar á Madrit y fer oposicions.

A.—¿Y embarcant á la Trasatlántica ó als Pinillos?

S.—No soch del *Cuerpo de la Marina Civil*. Hauria de
fer oposicions.

A.—¿No podrías entrar al Hospital de Santa Creu?

S.—S' han de fer oposicions.

A.—¿Y enquirte á las *Casas de Socorro*?

S.—S' hi entra per oposicions.

A.—¡Hombre! Al *Cuerpo médico municipal*.

S.—Lo mateix que als altres. ¡Oposicions!

A.—¿Y metje de la presó?

S.—Oposicions. S' ha de pertányer al *Cuerpo médico de
penales*.

A.—¿No podrías lograr una Inspección de Sanitat?

S.—Tampoch. S'ha de concorre á las oposicions que fan á Madrid.

A.—Donchs, noy, com no te n vajas de titular á Gratallops, á Bellprat, á Noris, á qualsevol poblet de quatre casas.

S.—¡Inútil! Hi ha un *Cuerpo de titulares* que tot ho arrambla. Y s'hi entra per oposicions. No cal que barrinis; tinch un títul que no'm reporta cap utilitat. A pesar d'haverme declarat apte pera metje, als deu anys de sortir de la Escola, dech bregar novament ab exámens, oposicions, concursos y exercicis si vull que 'ls estudis me serveixin per alguna cosa. Assignaturas, llicenciatura, doctorat, títul, patents, tot son romansos. Sis anys de batxillerat y set de carrera universitaria no probas pas que siga bó per res. De consegüent, plego.

A.—¡Quína llástima!

ESCENA VIII

Sinforiá y 'ls Drs. Pendejo, Badajo y Cartujo.

Dr. Pendejo.—El procedir de vosté es vergonyós.

Dr. Badajo.—Y denigrant pera la classe mélica.

Dr. Cartujo.—Y ofensiu pera la facultat.

Sinf.—Pero, senyors meus, ¿haig de morir-me de gana, en honra y gloria de la Ciencia? Si van ésser vostés que van enganyarme, dihentme que podia exercir lliurement. ¡Tant lliurement que no mes he trobat obstacles, embusos y dificultats! Ademés... ¿no hi ha 'l Dr. A. que es corredor de drogas; y 'l Dr. B., que negocia ab productes químichs; y 'l Dr. C., que ven pells; y 'l Dr. D., que fá lleixiu; y 'l Dr. E., que comercia en pedra; y 'l Dr. F., que trafiqueja ab mosaichs; y 'l Dr. G., que fabrica mobles; y 'l Dr. H....

Dr. Pendejo.—Desenganyis, no busqui atenuants. Lo de vosté es inaudít.

Dr. Badajo.—¡Es increíble!

Dr. Cartujo.—¡Abominable!

Sinforiá.—Escoltin y atenguin. Lo que tants diners y traballs me costa, no'm serveix. No tinch edat ni fondos per empendre nova carrera. No puch pas posarme d'aprenent. ¿Qué fer? Planto una botiga y exerceixo una industria que requereix poch diner y poch coneixements. Per lo tant, aquí'm tenen fent *churros* en mon establiment «El buñuelo de oro», com podria fer bunyols al frente d'una Clínica.

Dr. Pendejo.—Te un ofici indigne.

Dr. Badajo.—Una ocupació miserable.

Dr. Cartujo.—Una feyna repugnant.

Sinforiá.—Pero, profitosa. Mirin: de set arrobas de ciencia mélica en forma de llibres, apuntés, programas y obras de consulta que'm costavan 383 duros, me'n han produhit en una pila d'anys no mes 12 de benefici; y 20 duros invertits en farina y oli me'n redituan 30 de nets y pelats cada quinze días. Vegin que dona més. *He dicho.*

XAVIER ALEMANY

LLIBRES

ROMÁNTICHS D'ARA. (*Estudi d'uns amors nequitosos*) per ENRICH DE FUENTES.—Dintre de la moderna literatura catalana 'l Sr. Fuentes ha lograt ferse un nom respectat ab sas preciosas narracions de vida ciutadana las més d'ellas, y en las quals hi té un lloch preferent l'estudi psicológich de la dona. Ell la coneix com ningú á la filla d'Eva, y 's dona una trassa fins ara no igualada per cap altre escriptor catalá quan penetra fins al fons del seu cor, y analisa lo més íntim de la seva ánima complexa y plena de replechs. Sos anteriors volums: *Prosa, Estudis, Aplech y Amors y amoretas*, en els quals tant hi ha que llegir y admirar, se diria que son els ensaigs que ha tingut á bé fer, ans de lleansarse á la gran novela.

Y aquesta ha vingut á la fi: pensada, sentida y escrita molt en serio. Está continguda en un volúm de més de 500 páginas, de manera que, ab sols tenir en compte tal extensió, s'ha de reconéixer la seva importancia.

Y no obstant, l'assumpto de *Romántichs d'ara* es molt petit, molt limitat, no ultrapassant el de qualsevolga altra de las narracions del mateix autor. Si s'hagués proposat condensarlo, ab un centenar de planas n'hauria tingut prou, y potsé fins l'obra hi hauria guanyat als ulls dels lectors superficials que no's preocupan més que del interés extern d'una producció narrativa.

Pero 'l novelista s'ha proposat alguna cosa més que interessar als frívols que llegeixen depressa, limitantse á paladejar sense empassarse ni digerir la substancia d'un obra literaria. Tant com tasca de narrador ha fet treball de psicólech, sobre tres figuras principals: un jove, bó, amant de la seva mare, pero algún tant ambiciós y egoista; una viudeta generosa, confiada, romántica, que accepta plena d'abnegació las teorías y las prácticas del amor lliure que aquell ha lograt imbuirli; y la mare del jove prototipo de la mare catalana, franca, sincera y dirigida per un admirable bon sentit natural.

El problema del amor lliure, font á l'hora de delicias y de neguits, se resolt á la fi bonament per medi del matrimoni, convencentse 'l jove de sas erradas caborias, vehfeuls d'infelicitats y amarguras.

Interven en l'acció alguns—no molts—personatjes secundaris, perfilats ab pols segur y pintats de má mestra. Com ho está també l'ambient barceloní en que's desarrolla la novela.

Pero 'l mérit d'ella's troba principalment en l'estudi detingut del estat d'ánima dels dos amants, fet á tota conciencia, en una serie de monólechs interns que l'autor traduheix y puntualisa ab verdader carinyo. Las agitaciones y combats de l'ánima del un y del altre se'n em portan la major part del llibre.

Per sas condicions literarias, per la fluídés y pastositat d'un llenguatge corrent, purgat d'extranyesas y ab tot ben catalá, y per son estil fácil y rich d'entonacions y matisos, el Sr. Fuentes se manté ventatjosament ab aquesta novela, en el lloch que s'ha sapigut guanyar entre nostres primers prosistas.

RATA SABIA

PRINCIPAL

La senmana próxima dirém alguna cosa de la nova visió musical *Els tres tambors*, que havia d'estrenarse anit.

LICEO

Sols la Carelli, pera donar una mostra del seu talent, pot avenirse á desempenyar papers que no s'acomodan del tot á las sevas facultats. Un d'ells es el de *Mignon*. No es ni pot ser el tipo que va imaginar Goethe y que va poetisar Ambrós Thomas ab la seva inspiració musical; pero aixís y tot, troba la Carelli moments de forta intensitat en las situacions dramáticas culminants.

L'execució, desigual en conjunt, se veje realzada per en Torres de Luna, que feu un *Lotario* de primera, y pel jove tenor Perea, que cada día adelanta, porque cada día deixa més l'encongiment, y á qui creyém cridat á un porvenir brillant, á jutjar per las facultats que posseheix. Molt merescuts considerém els aplausos que va tributarli el públich.

La impresió que 'ns produhí l'ópera *Emporium*, de 'n Morera, queda consignada en la secció de Crónica.

Ara sols ens falta afegir que las Sras. Talexis y Guerrini se feren aplaudir, no menos que 'l Sr. Angioletti, á pesar de l'indisposició que l'afectava.

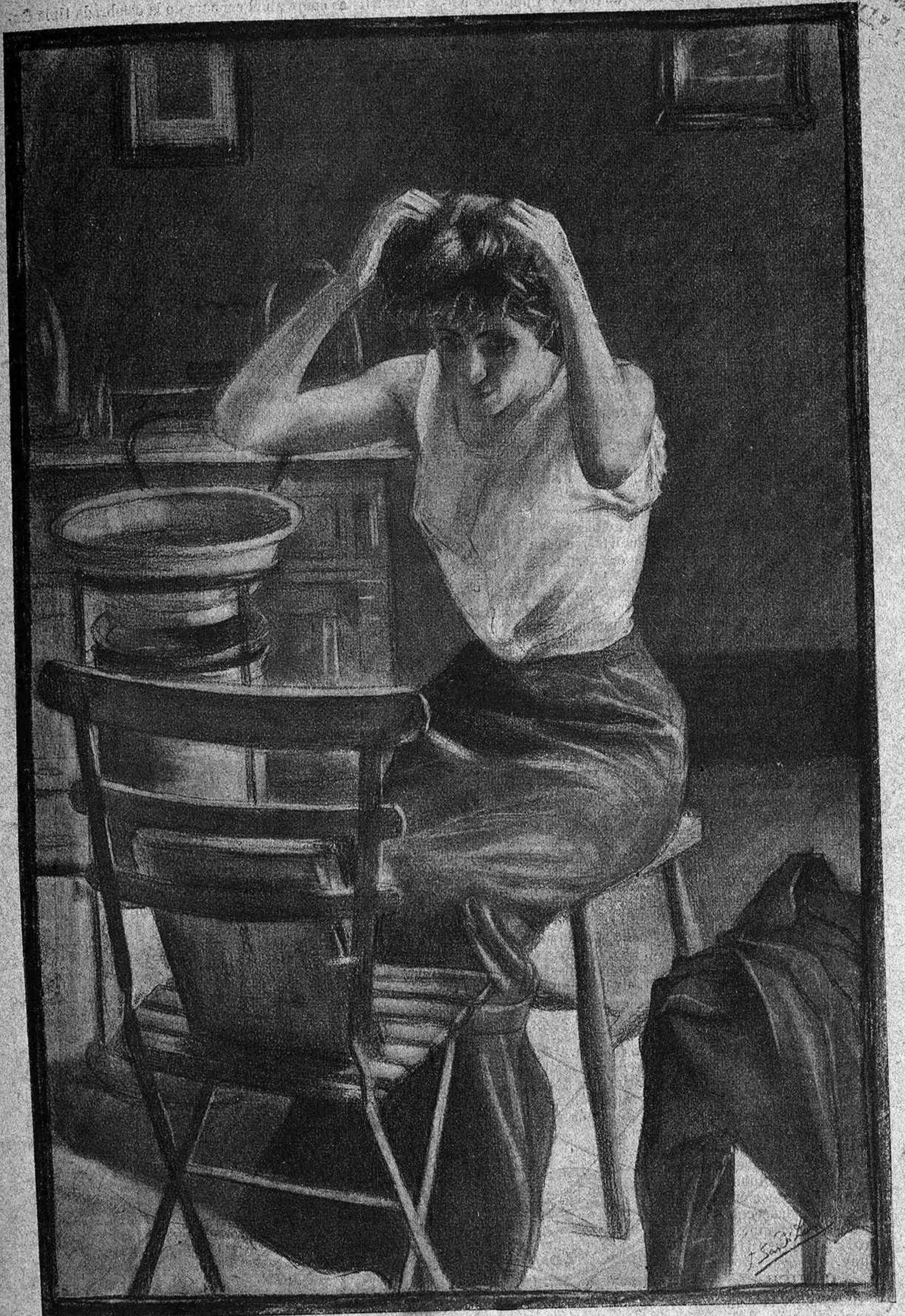
La orquesta brillant. ¡Ab quin esmero, ab quin carinyo va dirigir la partitura 'l mestre Mascheroni! La veritat es que la creació de 'n Morera s'ho mereix. Pero aixís y tot sempre es d'agrahir la cooperació intel·ligent del bon company, qu'es á la vegada un dels admiradors més sincers y entusiastas del mestre catalá.

CIRCO BARCELONÉS

La temporada va comensar ab bona sombra, y donada

77
BIBLIOTECA DE LA DELEGACIÓ

(Dibuix de F. Sardà)

La noya del nostre poble
fuig de potingas y olors:

per fer goig y sé estimada,
ab aygua y sabó 'n té prou.

la afició del públich al género que cultiva 'l popular empressari Sr. Gil es de creure que acabarà de la mateixa manera.

Moros y Cristianos, La peseta enferma y sobre tot *El Arte de ser bonita* están proporcionant molt bonas entradas, donantse el cas de que per algunas de las seccions es impossible trobar localitats á darrera hora.

L' éxit de *La gorda* no decau, per ara. Continúa sent un filón pera *engordar* á las empresas.

ROMEA

Cap novetat.

S'anuncia 'l próxim estreno de *La mestra*, de 'n De Brieux, traduhida pel distingit escriptor Sr. Ensenyat.

Una *mestra...* y un *Ensenyat...* ja casan.

TÍVOLI.—CIRCO EQUÈSTRE

Lcs quatre germanas Merkel son, en el seu género, de lo millor que ha vingut á Barcelona.

No deixin de anarlas á veure.

Y de pas trobarán que 'l Sr. Alegría es un' áliga en la combinació dels programas, sempre entretinguts y variats.

NOVETATS

Una companyia bastant ben organizada, que fins are havia treballat en el Circo Price de Madrid baix la direcció del Sr. Tressols, ha donat á conéixer un melodrama titulat: *La niña del organillo*.

Es un' obra enredada y confosa, qu' en lloch de interessar mareja.

El públich la vá rebre ab cándida benevolencia.

CATALUNYA

Naturalment que si en Sardou no hagués escrit *Madame Sans-gêne*, en Berton no se hauría recordat d' escriure *La Belle Marseillaise* y res en veritat hi hauríam perdut.

L' obra resulta artificiosa y mansa; mansa sobre tot. Aquell Napoleón que 'ns presenta, rodejat de conspiracions y combinant ell mateix casaments pera descobrir-les, es un Napoleón molt d' estar per casa. Si en lloch de ser persona sigués moneda, diríam qu' es *sevillano* y que no passa.

No obstant, hi ha una escena en l' acte ters, digna de un autor de veras. La Mariani y en Sabattini la feren admirablement. Pero ¿qu' es lo que no fá bé la gentil actriu, modelo de transparencia y expontaneitat en el seu treball?

L' obra sigué posada ab gran luxu y ab una propietat intátxable en lo referent á la indumentaria. Sols per la plástica valía la pena de ser vista... y á pesar de tot, á la segona representació vá caure al fosso.

***

Dilluns s' estrená una comedia en dos actes de 'n Bertolazzi, titulada: *Lorenzo e il suo avvocato*.

Ab sols tres personatjes y un lloro 's desarrolla una acció senzilla, pero conmovedora: un tros de vida tota realitat y emoció. Un pobre mestre de setanta anys veu casarse á la seva única companya, una neboda á qui recullí de nena y 's queda sol, y en sa soletat desfoga el sentiment que havia procurat retenir pera no desconsolar als nuvis, y 's resigna á tenir tancada una finestra, mentres l' ácit carbónich que 's desprén de un fogó li produheix l' asfixia.

Aixó que sembla tan poca cosa, resulta, tractat per en Bertolazzi un drama de una intensitat molt poderosa, quan troba actors com la Chiantini, en Palladini y en Sabattini, que saben viure 'ls personatjes, en una identificació maravellosa per lo íntima y sentida.

La Chiantini es un' actriu de una espléndida potencia psicológica quan traduheix las internas emocións, per intrincadas y complexas que siguin. Es molt jove y anirá lluny.

CÓMICH

Hi treballa la companyia Bergés, dedicada al género xich qu' entre altres aplau-

ditos artistas conta ab el concurs de la celebrada tiple Gavina de la Muela.

LAS DELICIAS

Dissapte passat va representarse el drama *Mossén Ja not*, á quina obra 's doná una interpretació ben aceptable.

L' estreno del quadro dramátich *La Carn* que havia de tenir lloch ahir, dijous, s' ha aplassat pera demá dissapte, representantse avans el drama del Iglesias *Els Vells*.

N. N. N.

TARJETA POSTAL

Fetxada en el polo Nort y usant la llengua oficial, l' Hivern, que dávam per mort, ens ha escrit una postal.

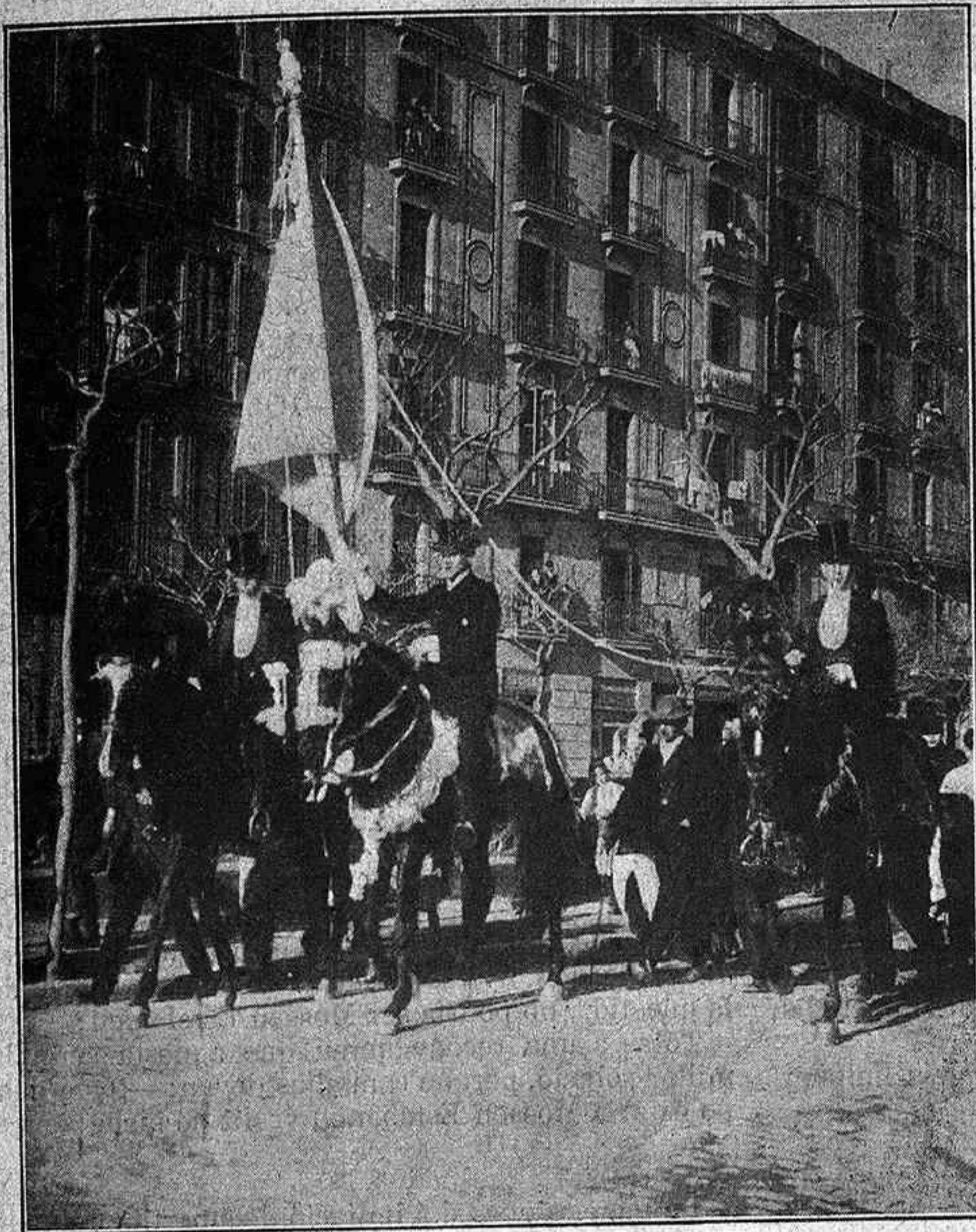
TERMÓMETRO POLICIACH

6 GUINDILLAS Y SOMATENTS

Altura á que ha quedat reduhida la nostra policia, després del assassinat de la Rosita del Oro.

FESTAS TRADICIONALS
ELS TRES TOMS D' ENGUANY

La comitiva recorrent els carrers del Ensanxe.

arriben á ser tan ases
que troben á faltá 'ls cops.
Jo no volia pegarvos
vejentvos blava l' esquena;
no gosava á encostiparvos
perque 'm feyau massa pena.
Vos veyia ab las mans lligadas
y la boca á mitj tajar...
Actituts poch apropiadas
per tussir y estornudar.
Pero vosaltres ¡fumuts!
no agrahtint el meu intent,
perque no us faig fe estornuts
creyeu que soch impotent...
¡M' insultas, barceloní,
perque 't tinch contemplacions?
Y no veus que 't puch omplí
mans y peus de panallóns...!
¡Quína llástima que 'm fas!
¿No sabs que si á mí 'm ve bé
puch deixarte 'l cap del nas
fet un quadro d' en Grané?
Perque no 't riguis, minyó,
del meu poder sens igual,
á tall de toch d' atenció
t' envío aquesta postal.
Pro si acás segueixes dibent
mal de mí... ¡Baixo del polo,
y si gosas fé 'l valent...
d' una bufada 't cargolo!»

PEP LLAUNÉ

ESQUELLOTS

La sessió municipal de la sen-
mana passada fou un verdader
certamen oratori. Tema dels dis-
cursos: la llimpiesa pública.

Se 'n pronunciaren la friolera
de 19, y á no ser el Sr. Zurdo, que

Es de vitela *glassada*,
ab un ós blanch de relleu,
y va sobrecarregada
ab una tofa de neu.

En ella ab molta sanch *freda*
y ab uns conceptes *frappants*,
ens parla aixís: «Gent més bleada
no conech que 'ls catalans.

L' home auster, plé de virtut,
aquí l' tracteu de florero...
Y en cambi, rendiu tribut
al xerrayre patriotero.

A aquesta llógica estranya
hi esteu tan acostumats,
que sols quan no se us enganya
vos doneu per enganyats.

Ab vostre criteri estret,
voleu, perque 'l diari ho diu,
que al hivern fassi molt fret,
y molta caló al estiu.

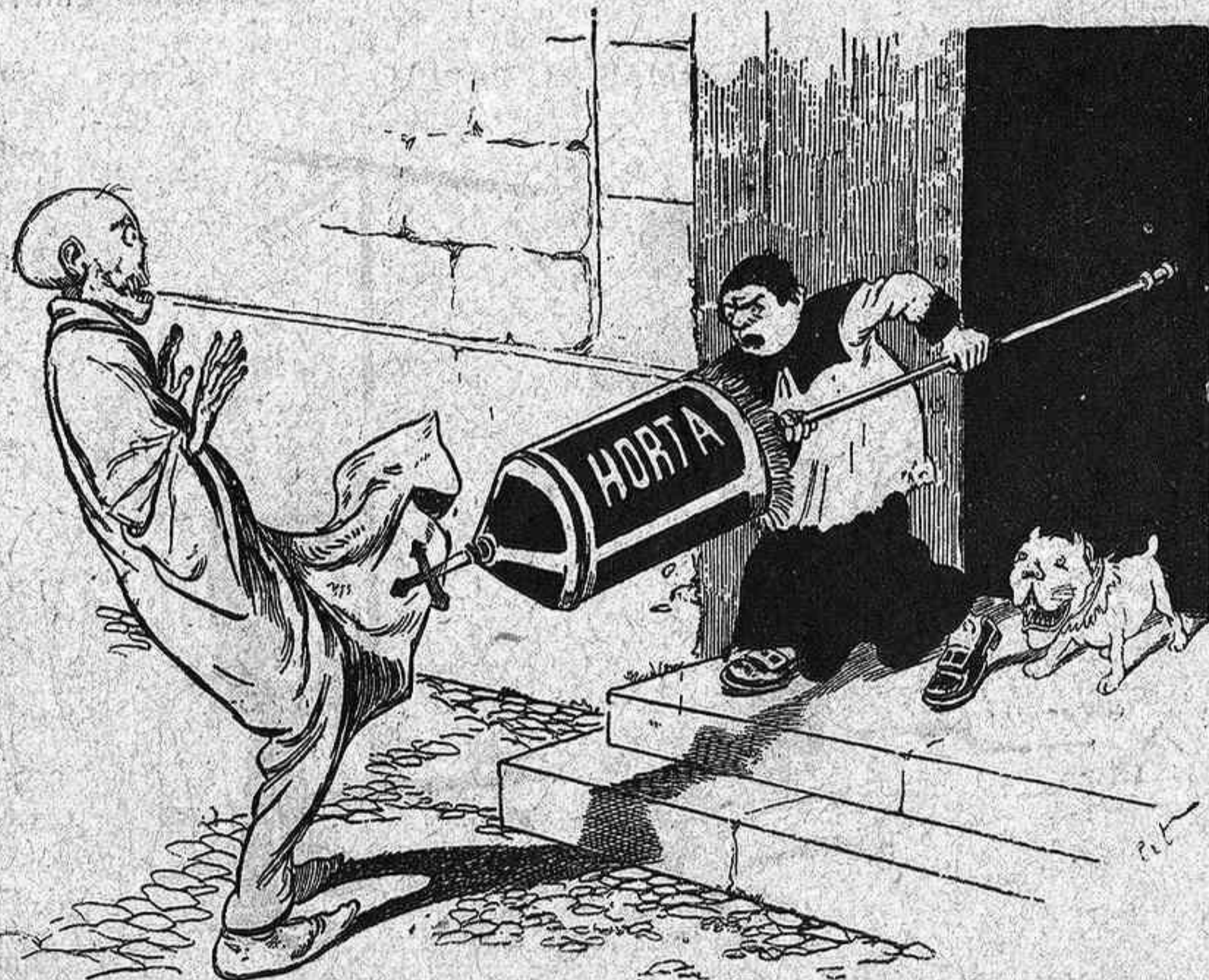
Pro fret sense compassió
y calor sense cap *pero*:
Calor... d' alta graduació
ó fret més avall que zero.

Y 'm difameu cada día
constants en vostra fatlera,
si una mala pulmonía
no os porta á sopá ab Sant Pere.

Comprenc qu' un hom s' ena-
mori
del bon temps pel goig que dona...
¡Pro aixó que 'l dolent s' anyori,
no més passa á Barcelona!

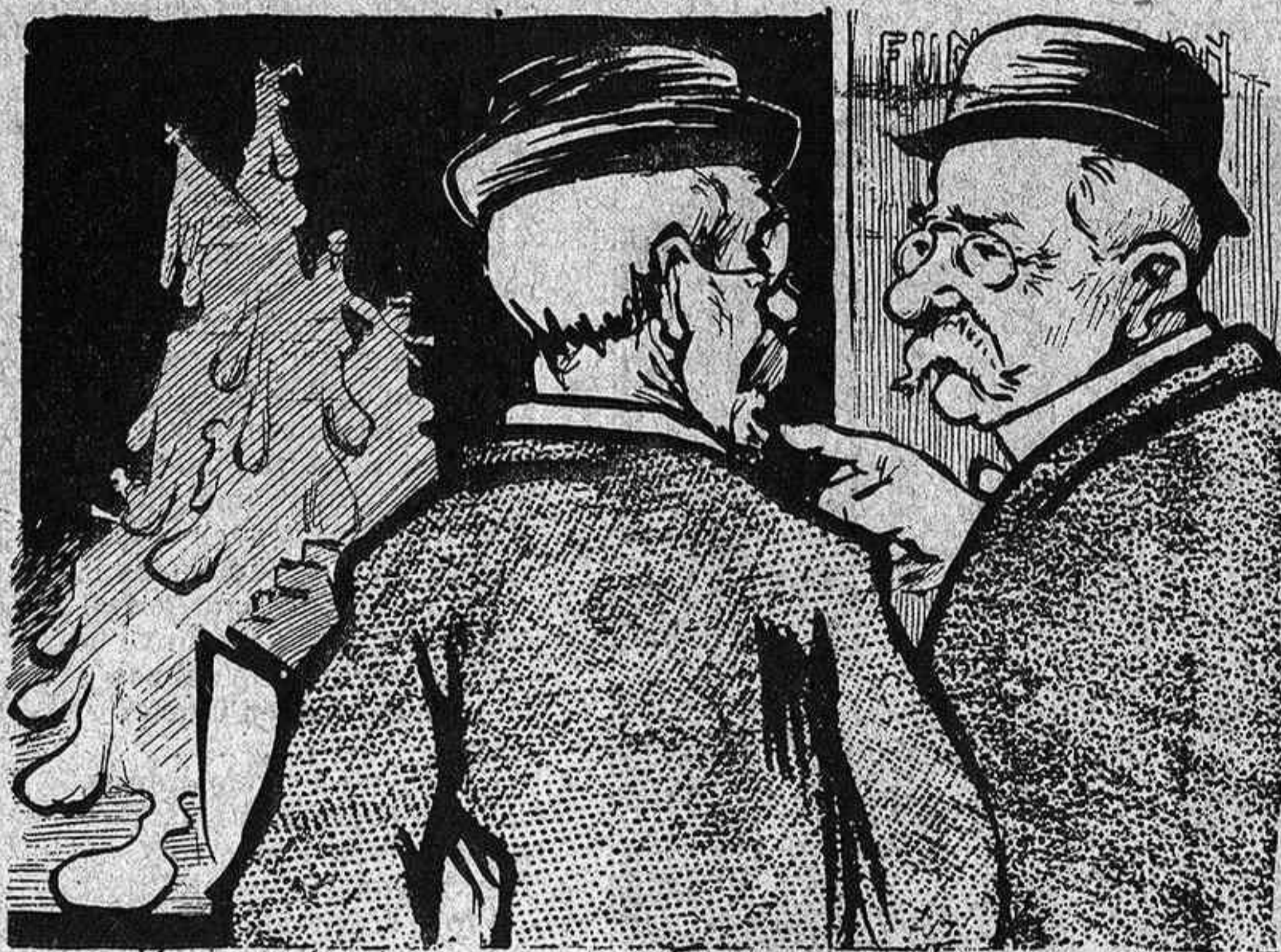
D' asés n' hi ha á totas las casas:
pro vosaltres, pacients Jobs,

QUESTIÓ FÚNEBRE

—¡Fora d' aquí!
—Pero si soch un difunt!...
—Per xó mateix. L' arcalde no vol que á l' iglesia hi entrin *fambres*.

UNA EXPLICACIÓ

—Y donchs, senyor Doménech, ¿cóm ho tenim aixó del monument del Doctor Robert?

—Ara está fonentse.

doná l'alto ab frasses molt *retretxeras*, fàcilment s'hauria arribat á las dos dotzenas.

Ara no més falta veure quins resultats pràctichs donará 'l certamen.

Perque 'ls carrers bruts de la ciutat no 's limpian ab la llengua, sino ab l'escombra.

Havent dimitit el Sr. Maristany (Pere Grau) el càrrech de Comissari regi de Instrucció pública, va ser nombrat pera substituhirlo D. Teodoro Baró, lliberal un temps y avuy ultramontá acérrim.

El Sr. Baró ha tingut el bon sentit de renunciar el càrrech considerantlo incompatible ab las sevas ocupacions periodísticas.

podría succehir alló que diu el meu marit: «*Inter duos litigantes, tertius gaudeat?*» Y aquest tercer de la qüestió, ¿no podría ser Mossen Estebanell?

Totas á una reconegueren que aquesta sería la millor solució, perque com ellas deyan: — ¡Qué guapo estaria Mossen Estebanell vestit de bisbe!

*
* *

De manera que, si á imitació dels partits republicans, se fes el cens de la comunió católica y 'ls càrrechs de la Iglesia fossin d'elecció popular, com els càrrechs de Juntas y Comités, ab tal que las senyoras tinguessin vot, ja desd' ara sabém qui resultaría agraciad ab la mitra de Girona: Mossen Estebanell.

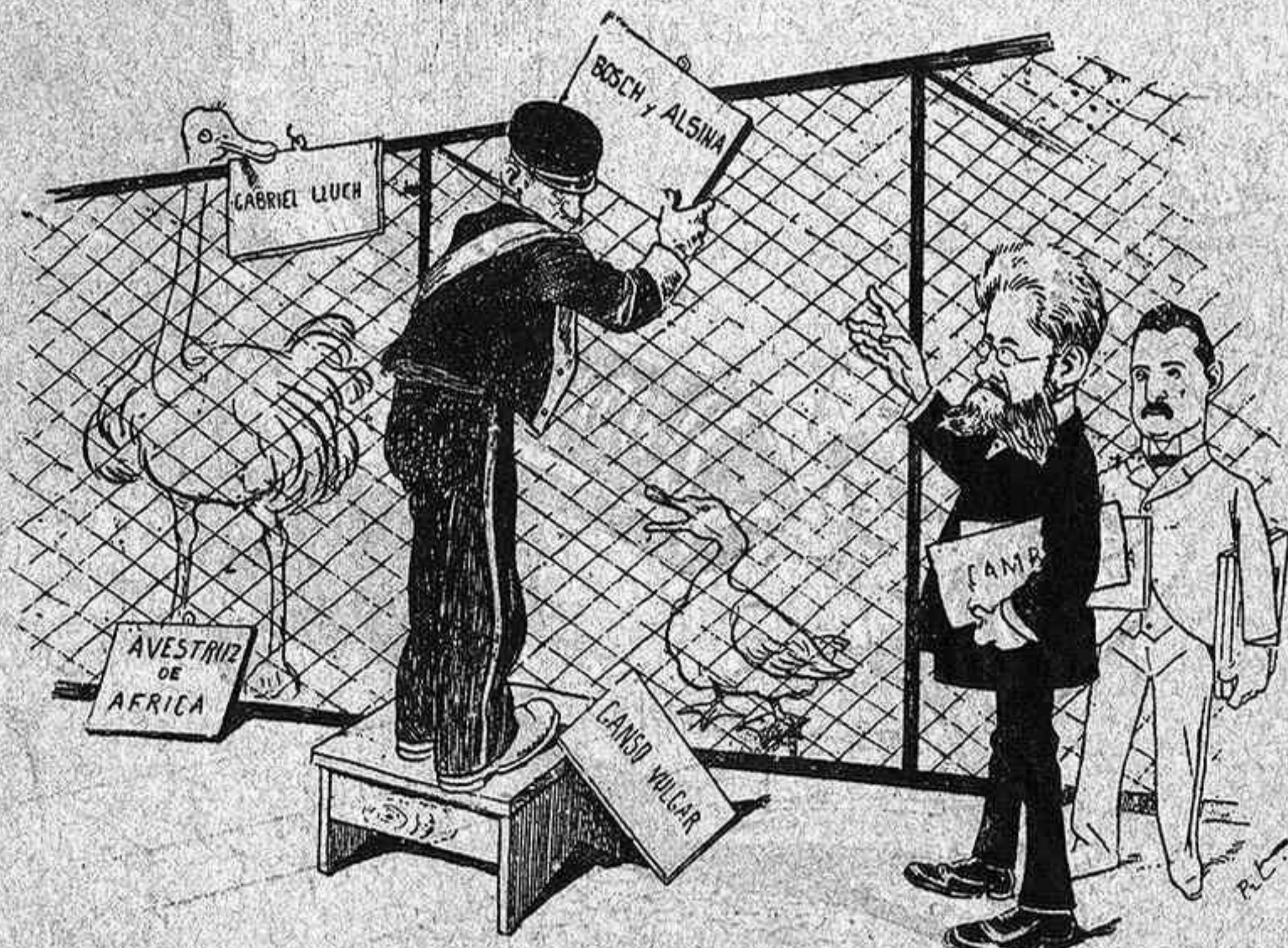
Perque lo que diuhen las refinadas de la bellesa plástica: — ¡Qué guapo estaria Mossen Estebanell vestit de bisbe!

Sabut es que Bjoernson, el gran autor dramátich noruech, era un dels més acérrims partidaris de que 'l seu país, al disgregarse de Suecia, 's constituís en República. Mes una vegada proclamat el nou monarca, s'ha resignat ab el fallo de la voluntat nacional.

Días enrera 's representava un' obra seva en el *Teatro Nacional* de Cristianía, ab assistencia del rey Haakon qui, per' atraures al popular dramaturg, al final de la representació el cridá al seu palco y 'l felicita dihenti: — Senyor Bjoernson: la vostra obra m'ha agradat; es molt hermosa.

—Magestat—respongué l'autor —no digueu *meyet* (molt) sino *meget*, qu'es com aquí pronunciem aquest adverbí. Ja que sou rey de Noruega, bo será que 'us acostumeu á la nostra pronunciació.

REFORMAS AL PARCH

—Vaji posant els lletreros y procuri no fer confusions. Que cada exemplar tingui la seva planxa corresponent.

MUDANT DE CASA

—¡Tornémhi, que no ha estat res!
De Novedats, al Gran Via;
d' aquést, al Barcelonés.

El rey prometé esmerarse. Y Bjoernson sortí orgullós del palco regi, dihent:—Ja que no vaig donarli 'l vot, á lo menos li he donat una llissó de fonética noruega.

Segons veig en un periódich de Madrit, el Duch de Bivona durant la seva estancia allí, va manifestar al govern que havia cessat la campanya de hostilitat d' alguns elements catalanistas; «pero que la situación es allí todavía grave.»

Barcelona, víctima d' una llarga dieta de legalitat, no té més que resignarse y dir enfonzant el cap en el cuixí:—Quan creguin qu' estigui bona, ja farán el favor d' avisarme.

*
*
*

Y á fé que no sé qui está més malalt, si nosaltres ó aquell periódich de Madrit, qu' escriu els següents conceptes:

«La provincia de Barcelona, digan lo que quieran la prensa republicana y la prensa regionalista de allí, es un foco de separatismo bajo, traidor y cobarde, para cuya extinción fuera preciso un Conde de España...»

...«Hay que castellanizar á Cataluña, transportando á ella y de ella á todos los elementos posibles, lo mismo políticos y administrativos que militares y navales. Hay que pensar en español, hablar en español y conducirse como españoles. Esto es: noble y lealmente; y esto de grado ó por fuerza.»

Tot aixó—naturalment—ens ho diuhen desde Madrit pera que 'ns tranquilisém.

Pero escoltin: ¿no hi ha á Madrit ningú que 's dediqui á la curació del *delirium tremens*?

Ha mort á Castelló d' Ampurias, sa vila natal, D. Ramón Bordas y Estragués, autor dramàtic que havia enriquit la escena catalana ab un gran número d' obras aplaudidas, sobre tot en sos primers temps, en que la forma d' ellas se conformava ab el gust del públich. Entre las més celebradas, *La Flor de la Montanya* arribá á ferse popular.

El teatro ha anat evolucionant; mes el Sr. Bordas se mantenía refractari á tota renovació. Aixís y tot, era estimat y considerat per sa constancia, y per son entusiasme que no lográ mimvar may la neu dels anys, al anarse apropant el natural desenllás del drama ó de la comedia de la vida. La vida del senyor Bordas sigué un modelo d' honorabilitat.

D. E. P.

Aquest día fou detingut un carterista.

—A caps som:—li digueren— 500 pessetas de multa ó quinze días de garjola.

El carterista, sens dupte, contrariat de veure's in-

ESTRELLAS ERRANTS

CAMILA OBER

Cantant tirolesa, que actualment está fent furor al Alcázar Español.

REVISTA DE LA SENMANA

De declaració en declaració, el matador de la Rosita del Oro acabarà per resultar un sant.

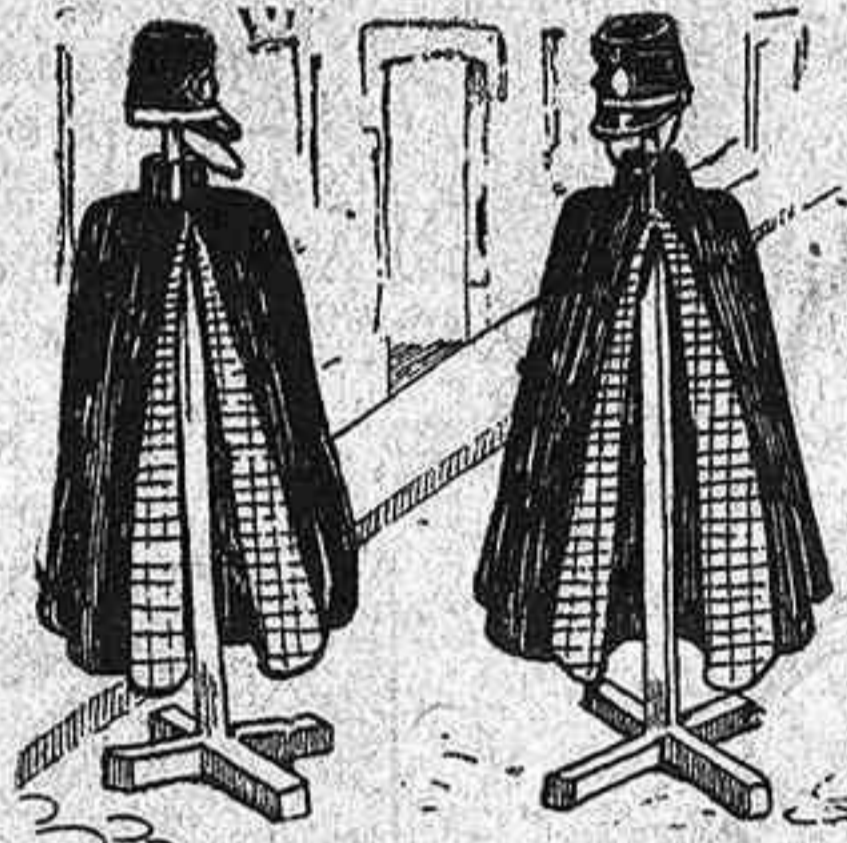
—¡Una gracia de caritat per un pobre... que li volen embargar un parell de cases!

Uns se'n van, altres venen. ¿Va desapareixe la Rosita? Ja n'ha sortit un'altra.

—No: la veritat es que aixó de la desinfecció de Barcelona no porta gayre pressa.

¿Volen dir que, per lo que fan els polissons nous, no n'hi hauria prou ab aquests trastos?

—¡Ditxosos balls de máscaras! Comenseu á corre tot el día portant xameneyas...

terromput en l'exercici de sa noble y hábil profesio, respongué:

—¿Qué 'us penseu que 'm moco ab mitja mànega. Aquí va la multa.

Y trayentse de la butxaca un gros paquet de bitllets de banch, n'entregá bitllo bitllo un de 500 pesetas, essent posat immediatament en llibertat.

No sabém si l'opulent industrial carterista al passar la porta, va ser saludat per la policia. Tot podria ser. Als que portan la butxaca plena de bitllets de banch hi ha que respectarlos.

S'ha acordat aumentar els jutjats de Barcelona. Eran set y serán deu en lo successiu.

Pero ara troban que pels deu no hi ha lloch sufficient en el nou Palau de Justicia.

Vels'hi aquí lo que té construhir certs edificis de pedra. Els haurían de fer de goma, y aixís s'acomodarian á todas las necessitats.

Per últim va ser agafat el matador de la Rosita del Oro. ¡Cuidado que va costar cassarlo!...

Y lo més bonich es que mentres la policia donava una batuda al Tibi-dabo, creyent que s'havía refugiat en aquellas espessuras com una llebra, uns individuos del somatén de Girona 'l van sorprendre en una fonda de aquella ciutat.

Está vist que pera cassar no hi ha com els conillers de la terra!

Un metje alemany va anar á Madrid pera visitar y operar en cas necessari á n' en Romero Robledo, á qui 's considerava malalt de moltíssima gravetat.

Pero 'l metje germánich ab una mera exploració en la regió del fetje efectuada per medi de una punxada, va trobar que no hi havia motius de alarma,

y que tot se podria arreglar ab subjecció á un determinat tractament.

Menos mal que la cosa tingui remey, porque 'l metje alemany cobrava sou de tenor ó de torero: 5,000 franchs diaris.

*
*
*

Sobre lo que cobran els metjes operadors, aquí va un diálech entre un d'ells y un bolsista.

—¡Qui fos com vostés!—deya l'últim.

—¿Y aixó, perquè?—preguntava 'l galeno.

—Senzillament, porque mentres nosaltres ab una mala operació 'ns podém arruinar, vostés encare que l'esguerrin cobran.

NOTAS DE CASA

Calendaris últimament rebuts:

Fundició Tipogràfica de Richard Gans, de Madrid: Gran dibuix alegórich en colors, ab almanach d'una sola fulla.

Companyia de Seguros «Northern»: Elegant almanach de fullas mensuals.

Tallers lito-tipogràfics de Barral germans: Artístich almanach de fullas mensuals, ab una hermosa alegoria en cada fulla.

També hem rebut:

De la Societat de Segurs de Vida *La Mutuelle de France et des Colonies*: Un cartó decorat, ab una petita paperera.

De la Societat Anónima «Aguas y Sales de Mediana de Aragón», representada en aquesta ciutat pels Srs. Jové y Blanc: Diversos objectes anunciadors dels articles que la Societat explota ab tant éxit, entre quals objectes, presentats per cert ab molt *chic*, hi ha mirallets, cromos, platets, tinters, etc., etc.

A tots els doném las més expressivas gracias.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2.

Anuncis

TOMO 98

Goethe

LAS AMARGURAS DE WERTHER

TRADUCCIÓN DIRECTA DEL ALEMÁN

POR

F. del Río Urruti

Un tomo de 240 páginas . . . . . Ptas. 0'50

PUBLICACIONES DE LA ESCUELA MODERNA

Origen del Cristianismo

(Cuarto libro de lectura)

SEGUNDA EDICIÓN

Un tomo, UNA peseta

JUAN VALERA

DISCURSOS ACADÉMICOS

(Obras completas — I y II)

Dos tomos . . . . . Ptas. 6

MONTESQUIEU

El espíritu de las Leyes

Vertido al castellano, por S. García del Mazo

Dos tomos. . . . . Ptas. 16

E. Marquina

EMPORIUM

DRAMA LÍRICO EN TRES ACTES

Un follet en octau. . . . . Ptas. 1

Emili Vilanova

Teatre Complert

(SIS SAYNETES)

Un tomo, ilustrat. . . . . Ptas. 1'50

Enrich de Fuentes

Romántichs d'ara

(ESTUDI D'UNS AMORS NEGUITOSOS)

Un tomo. . . . . Ptas. 4

SINESIO DELGADO

MI TEATRO

Un tomo. . . . . Ptas. 3

VICENTE DIEZ DE TEJADA

¡COSAS DE LOS MOROS!

Impresiones de la vida en Tánger

Un tomo. . . . . Ptas. 2

BARCELONA A LA VISTA

Magnífico album de vistas de la capital de Cataluña

COLECCIONES COMPLETAS:

- Primera serie, encuadernada con tapas en oro y negro . . . . . Un tomo, Ptas. 8
- Segunda serie, id. id. id. id. . . . . , 7'50
- Primera y segunda serie (en un solo tomo) id. id. id. . . . . , 12

Cuadernos sueltos de la 1.ª y 2.ª serie, á 30 céntimos

RESUMEN BIBLIOGRÁFICO del mes de Diciembre — Se facilita gratis

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

ELS NOSTRES MÚSICHS

Notos finals de la obra.

Autógrafo del autor.

ENRICH MORERA

Autor de la ópera en tres actes EMPORIUM.